

РЕШЕНИЕ

№ 7206

гр. София, 20.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 23.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **7189** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следв. от АПК.

Образувано е по жалба на К. Д. П. от [населено място] срещу Заповед №03-РД/571 от 20.02.2013г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ - Разплащателна агенция. Претендира се незаконосъобразност на оспорвания акт по съображения подробно изложени в жалбата.

В съдебно заседание, жалбоподателката се представлява от адв. А., който поддържа жалбата. Претендира разноски по делото. Представя писмени бележки.

Ответникът по делото, изпълнителен директор на ДФ „Земеделие“ РА чрез юрк. С. оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя. Представя писмени бележки.

СГП, уведомена с писмо, не прави искане за конституиране като страна в производството по делото и не изпраща представител.

АССГ в настоящия съдебен състав, при извършена служебна проверка за допустимост на оспорването, приема жалбата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Предмет на контрол за законосъобразност в настоящото производство е Заповед №03-РД/571 от 20.02.2013г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие“ - Разплащателна агенция, с която се отказва да бъде финансирано заявление за подпомагане на К. П. с ИД № на проекта: 16/121/02374 и стойност на проекта 2 026

299.98лв. Актът е издаден на основание чл.20а, ал. 2 от Закона за подпомагане на земеделските производители и чл. 33, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 31, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 13, ал. 8 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г. вр. с чл. 93, пар. 1, б. „б" от Регламент № 1605/2002. Същият акт има характер на индивидуален административен акт, с който се засягат права и законни интереси на жалбоподателката като адресат на акта, като последната е активно процесуално легитимирано лице с право на жалба срещу сочения акт. П. твърди, че актът ѝ е връчен на 18.06.2013г., като срокът за оспорване по силата на чл.149, ал.1 от АПК, е 14-дневен и той започва да тече от съобщаването на акта. Доколкото сроковете по АПК се броят според правилата, установени в ГПК, то срокът за оспорване на заповедта на ДФ „Земеделие" следва да се брой от деня, следващ деня на получаването на акта - 19.06.2013г. и същият изтича на 02.07.2013г. Жалбата е подадена чрез куриер на 01.07.2013г. Като доказателство по делото е представена обратна разписка, от която е видно, че пратката е подадена именно на 01.07.2013г. и е постъпила в Административен съд София - град на 02.07.2013г.

След анализ на събраните в хода на производството доказателства и въз основа на становището на страните, АССГ приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото няма спор, че К. П. в качеството си на земеделски производител е подала в ДФ „Земеделие" - Разплащателна агенция Заявление за подпомагане по Мярка 121 „Модернизация на земеделското стопанство" с изготвен за целта проект. Представена е преписка в тази насока, която обаче не следва да се описва от съда в съдебния му акт, тъй като не преписката е спорния момент в случая. Проектът е приет с ИД НОМЕР 16/121/02374, ДАТА ИД: 13.03.2009г.

До м 04.2013г П. не е получавала актове от ответника във връзка с така подаденото заявление, поради което и с молба от м. 04.2013г. /л. 41 по делото/ същата е поискала да получи информация по повод продължаващата неяснота около одобряването на проекта, като е направила изрично искане, подаденото заявление да бъде разгледано и одобрено.

В отговор на тази молба, на 18.06.2013г. П. получава Заповед №03-РД/571, изведена с дата 20.02.2013г., подписана от Изпълнителния директор на Държавен фонд „Земеделие"-Разплащателна агенция, с която се прави пълен отказ заявлението за подпомагане да бъде финансирано с мотива, че кандидатката попада в категорията на лицата по чл.93, пар.1, б. „б" от Регламент №1605/2002г. и това е препятстващо получаването на помощта обстоятелство. Цитирано е писмо на СГП с данни за решение, постановено от СГС-НО по НАХД №1729/2011г.

Спорът между страните касае законосъобразността на тази заповед, като жалбоподателката твърди, че не са налице нормативните предпоставки за отказ, посочени в заповедта - чл.33, ал.1, т. 2, вр. с чл.31, ал.2, т.1, вр. с чл. 13, ал.8 от Наредба №8/03.04.2008г., вр. с чл. 93, пар.1, б. „б" от Регламент №1605/2002г. Ответникът от своя страна приема, че жалбоподателката попада в категорията на лицата по чл. 93, пар. 1, б. „б" от Регламент № 1605/2002, респ. чл. 106, пар. 1, б. „б" от Регламент № 966/2012, поради което административният орган правилно е приел, че по отношение на нея е налице абсолютно правопрепятстващо получаването на помощта обстоятелство, като в процесната заповед са посочени релевантните правни основания, обуславящи постановения отказ за финансиране на заявлението за подпомагане.

С текста на оспорвания акт ответникът приема, че съгласно установените от

РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 65/2011 общи принципи за контрол, за кандидата К. Д. П. с идентификационен № 16/121/02374 от 13.3.2009 г. е установено следното: Инвестиционното намерение на кандидата е „Закупуване и въвеждане в експлоатация на земеделска техника ". В следствие на подаден сигнал за съмнения за свързаност и заобикаляне на условията за отпускане на финансова помощ по мярка 121 „Модернизирани земеделски стопанства" е получено писмо от Софийска Градска Прокуратура с вх. № 02-1102/264 от 15.10.2012 г. с информация за предприетите действия по пр.пр. № 7279/09 г., според което „ СГС-НО, 35 състав, по НАХД № 1792/11 г. е постановил решение, с което К. П. е призната за виновна в извършване на престъпление и ѝ е наложено наказание „ глоба ". Според ответника, извършеното деяние, заради което е постановено това решение на съда, е свързано с професионалното поведение на кандидатката. Прави се позоваване на мотивите на съдебното решение, като се извлича, че П., в качеството си на мениджър, ръководител на дейността на търговеца, който е подал Единно заявление за подпомагане по НППЛВС, действайки при условията на пряк умисъл, тъй като е знаела, че декларираниите от нея масиви не са засадени с винени сортове грозде, е декларирала неверни сведения с цел получаване на средства от фондове, принадлежащи на ЕС. Единното заявление за подпомагане по НППЛВС, във връзка с което П. е представила неверни сведения, е подадено от самата нея, в качеството ѝ на физическо лице, регистрирано като земеделски производител (гроздопроизводител), т.е. при извършване на деянието същата е действала във връзка и по повод на упражняваната от нея професионална дейност на регистриран земеделски производител. В същото време П. е придобила качеството на кандидат за подпомагане по мярка 121 във връзка с подаденото от нея Заявление за подпомагане по мярка 121 отново в качеството ѝ на физическо лице, регистрирано като земеделски производител. Т.е. въз основа на горното органът е направил извод за идентитет между качеството, в което П. е подала Единно заявление за подпомагане по НППЛВС и заявлението за подпомагане по мярка 121 от ПРСР. Според ответника, извършеното деяние от кандидатката попада в хипотезата на чл. 93, пар. 1, б. „б" вр. с чл. 114, пар. 2 от Регламент № 1605/2002, съгласно който безвъзмездни средства не се отпускат на заявители, които към момента на процедурата по отпускането са осъдени за закононарушение, свързано с професионалното им поведение, чрез решение, което има действие на *res judicata*. Приема се, че така постановеното от съда решение за освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание при условията и предпоставките на чл. 78а от НК има последиците на влязла в сила присъда. Според ответника, по силата на решението като безспорни се установяват: извършеното престъпление, неговата противоправност и вината на извършителя. С влизането си в сила този съдебен акт придобива материална законна сила, което означава, че е невъзможно пререшаване на спора чрез редовните способности за решаване на наказателни дела. С тези мотиви в обжалваната заповед, изпълнителният директор на ДФ „Земеделие” РА приема, че кандидатката по мярка 121 К. Д. П. попада в категорията на лицата по чл. 93, пар. 1, б. „б" от Регламент № 1605/2002. Горното се явява , според ответника, абсолютно правопрепятстващо получаването на помощта обстоятелство (арг. от чл. 13, ал. 8 от Наредба № 8), поради което на основание чл. 33, ал. 1, т. 2, вр. счл. 31, ал. 2, т. 1, вр. счл. 13, ал. 8 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г. вр. счл. 93, пар. 1, б. „б" от Регламент № 1605/2002 заявлението за подпомагане получава пълен отказ за финансиране по мярката.

За да постанови обжалваната заповед, административният орган в действителност е приел, че К. Д. П. попада сред лицата, осъществяващи хипотезата на чл. 93, пар. 1, б. „б" от Регламент № 1605/2002 г. и поради това подаденото от нея заявление за подпомагане получава пълен отказ за финансиране.

В мотивите си административният орган е изписал, че: „Извършеното деяние от кандидатката попада в хипотезата на чл.93, пар.1, б. „б", вр. с чл.114, пар.2 от Регламент №1605/2002г. съгласно който безвъзмездни средства не се отпускат на заявителите, които към момента на процедурата по отпускането са осъдени за закононарушение, свързано с професионалното им поведение, чрез решение, което има действие на *res judicata*."

Този извод на административния орган напълно се оспорва от жалбоподателката като незаконосъобразен.

На първо място се оспорва превода на посочения регламент, като според жалбоподателката не е ясно, откъде се прави извода, че посочената разпоредба е именно с такова съдържание. Адв. А. заявява, че текстът изписан в обжалваната заповед съществено се различава от официалния превод на Регламент (ЕО, Е.) №1605/2002г. на Съвета от 25 юни 2002 година относно Финансовия регламент, приложим за общия бюджет на Европейските общности, публикуван на интернет-страницата Е. L.europa.eu. В тази публикация разпоредбата на чл.93, пар.1, б. „б" имала съвсем различно съдържание от посоченото в заповедта на ответния административен орган. В чл.93, пар.1, б. „б" от официалната версия на документа, преведен на български език, било посочено съвсем различно основание за отстраняване от участие на кандидатите - това можело да стане само когато са осъдени за престъпление по служба с влязла в сила присъда.

Според адв. А., твърдението, направено извън протокола по делото на пълномощника на ответния административен орган, че текстът е взет от правно-информационната система „А.", не било в подкрепа на мотивите, изложени в административния акт. Приема, че дори и да има такова разминаване, превес следва да има преведеният официално на български език документ, публикуван по установения ред, а не превод, направен незнайно как от ответния административен орган.

По този въпрос ответникът взема становище в представените писмени бележки, като според него езиковото интерпретиране на цитираната норма във визирия превод на български език не съответства на смисъла, вложен от законодателя при нейното приемане. Ответникът твърди, че при постановяване на процесната заповед, административният орган е ползвал превода на български език на обсъжданата норма, в редакцията му, публикувана в правно-информационната система А. 7, който счита, че в по-голяма степен съответства на редакцията на нормата в английската версия, например и разкрива действителния смисъл, вложен от законодателя, а именно: кандидатите или оферентите се изключват от участие в процедура по възлагане на обществена поръчка в случай че са осъдени за закононарушение, свързано с професионалното им поведение, чрез решение, което има действие на *res judicata*. Твърди се, че същото се установява и при сравнителен преглед на посочената разпоредба с начина, по който е езиково интерпретирана във френската редакция на регламента. Според ответника, буквалният превод от френски на български език на словосъчетанието „*qui ont fait l'objet d'une condamnation prononcée par un jugement ayant autorité de chose jugée pour tout delit affectant leur moralite professionnelle*" е: „които са били обект на влязла в законна сила присъда за всякакъв вид

правонарушение, засягащо професионалната им нравственост." Ответникът твърди, че законодателната идея за въвеждането на това ограничително условие е обусловена именно от факта, че не могат да бъдат кандидати/участници в обществена поръчка, респ. получатели на безвъзмездна помощ, финансирана или съфинансирана от фондовете на ЕС, икономически оператори, за които с акт на компетентния на съответната държава членка съд, ползващ се със „сила на пресъдено нещо", е установено, че са извършили престъпление при, по повод или във връзка с упражняването на тяхната професионална дейност, т.е. действия или бездействия, което вършат по професия, по занятие. Ответникът твърди, че наличието на акт на компетентен орган, с което горното е установено, компрометира професионалния морал на кандидата, което от своя страна създава вероятност за извършване на закононарушения от страна на последния и при изпълнението на престацията по договора за възлагане на обществена поръчка, респ. за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ. Ответникът сочи, че именно горното е мотивирало законодателя да въздигне факта на влязла в сила присъда, по силата на която кандидатът е осъден за престъпление, свързано с професионалната му дейност, в обстоятелство, което препятства участието на лицето в правоотношенията, които се развиват по повод разпределянето на публични блага /възлагане на обществени поръчки или предоставяне на безвъзмездна финансова помощ/. Юрк. С. приема, че буквалното тълкуване на въпросната норма, съгласно интерпретацията ѝ на български език, публикувана на ел.страница <http://eur-lex.europa.eu>, необосновано ограничава приложното поле на нормата само и единствено до изключване от получаване на финансова помощ от страна на кандидати, които са осъдени с влязла в сила присъда за престъпления по служба по смисъла на българския НК. В тази насока ответникът приема, че действителният смисъл на нормата следва да се извлече чрез систематическо и телеологично тълкуване на нормите на регламента, неговия предмет и заглавието на разпоредбата, в която систематически е отнесена обсъжданата норма. Аргумент в подкрепа на гореизложеното ответникът открива и в разпоредбата на чл. 47, ал. 1, т. 1 от Закона за обществените поръчки, която посочва кръга на лицата, които възложителят на обществена поръчка е длъжен да отстрани от участие в процедурата по възлагане. Законодателното решение в Закона за обществените поръчки било по-удачно от възприетия в приложимата към мярка 121 Наредба № 8 подход, при който е извършено общо препращане към съответните разпоредби от Регламент № 1605/2002, доколкото в разпоредбата на чл. 47, ал. 1, т. 1 от ЗОП се съдържало изчерпателно посочване на конкретни престъпни състави, регламентирани в кодифицирания български наказателен закон. Сред сочените състави в б. „б" на чл. 47, ал. 1, т. 1 от ЗОП се откривало препращане и към престъплението по чл. 248а от НК, за което била осъдена жалбоподателката.

Съдът се запозна с текста на Регламент (ЕО, Е.) №1605/2002г. на Съвета от 25 юни 2002 година, както с този публикуван на интернет-страницата Е. [L.europa.eu](http://eur-lex.europa.eu), така и с този публикуван от С. и А.. В действителност, констатира разминаване в публикуваните преводи на български език в частта относно разпоредбата на чл. 93 пар.1 б."б" от регламент 1605/2002.

Според текста от регламента на интернет-страницата Е. [L.europa.eu](http://eur-lex.europa.eu) и в системата на А.: Кандидатите или оферентите се отстраняват от участие в процедури по възлагане на обществени поръчки, в случай че: са осъдени за престъпление по служба с влязла в сила присъда.

Според публикувания от А. текст на Регламента: Кандидати или оферентите се изключват от участие в процедура по възлагане на обществена поръчка в случай че: са осъдени за закононарушение, свързано с професионалното им поведение, чрез решение, което има действие на *res judicata*.

Съдът приема, че в случая разликата в превода е съществена, като различната формулировка дава възможност да се направят различни изводи относно приложението на този текст.

Съдът обаче следва да изрази становище по спора еднопосочно, като според настоящият състав на АССГ, тълкуването на нормата следва да се направи в смисъла на приложимото право и целта на закона, като не следва в никакъв случай да се допуска разширително тълкуване при санкционна норма, но в същото време не следва да се ограничава приложното ѝ поле чрез вкарването ѝ в дефиниция по българското наказателно право, каквато се явява „престъплението по служба по определена глава и раздел от НК”.

Ето защо, съдът приема за уместно ползването на текста на регламента на други езици като немски и английски, като целта е да се изясни значението и смисъла на текста:

На първо място следва да се отбележи, че текстът на регламента на интернет страницата Е. L.europa.eu е на различни езици, сред които и немски и английски.

Според текста на български език:

- Кандидатите или оферентите се отстраняват от участие в процедури по възлагане на обществени поръчки, в случай че: са осъдени за престъпление по служба с влязла в сила присъда.

Според текста на английски език:

- C. or tenderers shall be excluded from participation in a procurement procedure if: they have been convicted of an offence concerning their professional conduct by a judgment which has the force of *res judicata*;

Според текста на немски език:

- V. der T. an einer A. ausgeschlossen werden B. oder B. die aufgrund eines rechtskräftigen U. aus G. bestraft worden sind, welche ihre berufliche Z. infrage stellen.

Дори и съдът да приеме, че официалният превод на регламента е този на страницата на Е. L.europa.eu, то това не отменя задължението на съда, както и на органа да тълкува нормата в контекста на приложимото право и целта на правото.

В контекста на горното, съдът прави извод, че когато същият регламент говори за „престъпление по служба” има предвид престъпления извършени не по глава осма раздел 2 от НК „Престъпления по служба” според българската правна система, а престъпления извършени от дадено лице в определено качество във връзка с професионалната му изява и засягащи професионалната му надеждност и доверие.

До този извод съдът стига и след прочит на текстовете на английски и особено на немски език, от които е видно, че от значение, според текста на регламента е наличие на влязъл в сила съдебен акт, с който се установява извършено закононарушение, при което професионалното поведение на извършителя се поставя под въпрос и съмнение.

Според съда, в случая се касае именно за такава хипотеза, при която се преценява професионалното поведение на заявителя в качеството му на земеделски

производител и заявител по програми свързани с отпускане на средства от Европейски фондове в това чу качество.

Според съда, за да се прецени дали се касае за престъпление в контекста на чл. 93 ал.1 б.б от сочения регламент, следва да се направи извод в какво качество е извършено престъплението, без значение дали в националния кодекс на престъпленията като субект на престъплението е изписан „който” и текста на престъпния състав не е включен в посочения раздел „Престъпления по служба”.

В тази насока съдът споделя възраженията на ответника, че извършеното деяние по б. б на чл. 93 ал.1 от Регламента следва да се преценява дали е свързано с професионалното поведение на жалбоподателката.

В случая от ответника се сочи, че лицето П. е извършила деяние , установено с влязло в сила решение на съда, което деяние е свързано с професионалното поведение на кандидата. Цитира се решение на СГС – НО 35 състав по нахд № 1792/2911г, с което П. е призната за виновна за престъпление по чл. 248а от НК, за което със същото решение е освободена от наказателна отговорност по чл. 78 а от НК. Жалбоподателят твърди, че престъплението по чл. 248а от НК не е престъпление по служба и на следващо място, че лицето не е осъдено с влязла в сила присъда, а е освободено от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК с налагане на глоба, поради което същото не попада в хипотеза на чл. 93 ал.1 б.б. от Регламент 1605/2002г.

Ответникът обаче се позовава на мотивите на това решение като твърди, че наказателният съд е приел, че П., в качеството си на мениджър, ръководител на дейността на търговеца, който е подал Единно заявление за подпомагане по НППЛВС, действайки при условията на пряк умисъл, тъй като е знаела, че в декларираниите от нея масиви не са засадени с винени сортове грозде, е декларирала неверни сведения с цел получаване на средства от фондове, принадлежащи на ЕС. Според ответника, единното заявление за подпомагане по НППЛВС, във връзка с което жалбоподателката е представила неверни сведения, е подадено от самата нея, в качеството ѝ на физическо лице, регистрирано като земеделски производител (гроздопроизводител), като прави извод, че при извършване на деянието същата е действала във връзка и по повод на упражняваната от нея професионална дейност на регистриран земеделски производител. В същото време жалбоподателката е придобила качеството на кандидат за подпомагане по мярка 121 от ПРСР във връзка с подаденото от нея Заявление за подпомагане по мярка 121, което отново е депозирано от нея в качеството ѝ на физическо лице, регистрирано като земеделски производител. Съдът категорично споделя становището на ответника при тълкуване на приложимото право. По преписката е приложено решението на САС, с което се оставя в сила решението на СГС по нахд № 1792/2011г, с което П. е призната за виновна по чл. 248а ал.2 предл.1 във вр. с ал.1 вр. с чл. 2 ал.2 от НК. Видно от текста на решението на САС, П. е осъществила това деяние в качеството си на гроздепроизводител във връзка с подадено единно заявление за подпомагане като е предоставила неверни сведения за съществуващи 2 400бр. живи лозя в хектар от винен Сорт Мерло, като сведенията били предоставени с цел да се получи облага – а именно – да се отпуснат средства от Европейския фонд за гарантиране на земеделието, принадлежащ на ЕС. Дори и в конкретната хипотеза да се касае за друго заявление , К. П. е подало заявлението по настоящото производство отново в качеството си на земеделски производител и поведението на същата във връзка с подадено друго заявление като земеделски производител следва да се взема под внимание при решаване на въпроса за

финансовото подпомагане на кандидата. Съдът споделя извода на ответника, че в случая важно и определящо е качеството на жалбоподателката, а то съвпада при подаването на Единно заявление за подпомагане по НППЛВС и заявлението за подпомагане по мярка 121 от ПРСР.

Ето защо съдът приема, че в случая се касае за влязло в сила съдебно решение, с което се признава законово нарушение /престъпление/ на лицето в качеството му на земеделски производител и именно в това качество същото лице кандидатства с друго заявление, като отново иска отпускане на средства за подпомагане от Европейски земеделски фон, като преди това има влязло в сила решение, с което се признава, че П. е извършила престъпление по НК, с цел да получи средства от Европейски фонд за гарантиране на земеделието.

По отношение на следващото възражение на жалбоподателката, че същата не е осъдена с влязла в сила присъда. Няма спор между страните, че е налице влязъл в сила съдебен акт. Според АССГ в настоящия съдебен състав, когато говори за присъда в превода си на български език, регламентът няма предвид това в действителност да е съдебен акт с наименование „присъда”. В контекста на българското наказателно право, едно лице може да се признае за виновно в извършване на престъпление и с решение на съда и с постигнато между страните споразумение. Не следва да се приема, че регламентът говори само за акт „присъда”, тъй като такова тълкуване би довело до извода, че лица, по отношение на които е постигнато споразумение, не следва да се третират като осъждани, което не съответства нито на буквата нито на духа на закона.

В случая е налице влязло в сила решение на съда, с което Р. се признава за виновна в извършено престъпление в качеството ѝ на земеделски производител и с цел да ѝ бъдат отпуснати средства от европейски фондове. Това, че българското наказателно право позволява деецът да не се накаже, а да се освободи от наказателна отговорност за определени престъпления, в никакъв случай не означава, че лицето не е извършило престъплението, посочено в решението на съда като виновно извършено деяние от П.. Да, в действителност, едно такова лице не се води осъждано, а освободено от наказателно отговорност, но института на 78а от НК не заличава факта на извършване на деянието, а касае факта на наказването. Правомощия на държавата са да установи нарушението и да накаже лицето. Това, че държавата е приела, че не следва да накаже лицето с наказание по НК, а следва да му наложи глоба като административно наказание по чл. 78а от НК не означава, че лицето не е извършило соченото престъпление виновно и противоправно, което е установено с влязъл в сила диспозитив на съдебното решение.

Ето защо в контекста на чл. 93 ал.1 б.б от Регламент 1605/2002г съдът тълкува правомощието на органа да отстрани кандидата ако за същия с влязъл в сила съдебен акт е установено извършване на престъпление, извършено в такова негово качество, което поставя под съмнение професионалната надеждност на кандидата. В този дух е преводът на регламента на френски и на немски език; като същият според съда съответства на духа на правото, без с това да се прави разширително тълкуване на нормата.

Предвид гореизложеното, АССГ приема извода на ответника, че са налице всички предпоставки, за да се приеме, че жалбоподателката попада в категорията на лицата по чл. 93, пар. 1, б. „б” от Регламент № 1605/2002, респ. чл. 106, пар. 1, б. „б” от Регламент № 966/2012, поради което административният орган правилно е приел,

че по отношение на нея е налице абсолютно правопрепятстващо получаването на помощта обстоятелство, като в процесната заповед са посочени релевантните правни основания, обуславящи постановения отказ за финансиране на заявлението за подпомагане.

По отношение на възражението на жалбоподателя за неправилното приложение на разпоредбите на чл. 33, ал. 1, т. 2, вр. с чл. 31, ал. 2, т. 1, вр. с чл. 13, ал. 8 от Наредба № 8 от 03.04.2008 г. , съдът не споделя същото. Това позоваване е във връзка с препратката към чл. 93, пар. 1, б. „б" от Регламент № 1605/2002, като сочената Наредба в чл. 33 дава правомощие на органа да откаже напълно финансиране в случай, че кандидатът попада в някоя от хипотезите на регламентите, към които се препраща в тази насока, каквато е и хипотезата на чл. 93 ал.1 б.б от Регламент 1605/2002г. Дори и чл. 33 от сочената наредба в ал. 1 т.б да има директна препратка към този регламент, същото не може да се третира като съществено процесуално нарушение, основание за формална отмяна на оспорвания акт. Същото по никакъв начин не е попречило на лицето да разбере каква е причината, поради която му се отказва финансиране и да се защити срещу фактическите установявания в акта. Ето защо, съдът не приема възражението на жалбоподателя, че в случая се касае за съществено процесуално нарушение по чл. 59 ал.1 т.4 от АПК. Сочената наредба е приложимо материално и процесуално право в случая, като деянието на лицето, заради което същото се санкционира при последващо подаденото заявление, също е обективизирано ясно и точно в акта, който се оспорва. Приложимото право е точно посочено, доколкото компетентността за отказ е на основата на чл. 33 ал.1 от Наредба № 8/2008г , а препратките стигат до приложението на чл. 93 ал.1 б.б. от Регламент 1605/2002г.

За съда са неоснователни възраженията, че актът е издаден едва към 2013г, при заявление подадено към м. 03.2009г, тъй като липсват преклузивни срокове във връзка с компетентността на ответника.

Съдът не приема и останалите възражение на жалбоподателя за допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с липса на връзка между делата, превишаване на правомощия поради служебно събирани доказателства, вместо такива да се изискат от заявителката и пр. Съгласно чл. 36 от АПК доказателства се събират служебно от административния орган.

Предвид гореизложеното , АССГ в настоящия съдебен състав приема, че оспорената заповед на изпълнителния директор на ДФ Земеделие РА е валиден административен акт, издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, във валидна писмена форма, която съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ, които съответстват на изложената фактическа обстановка, установена от доказателствата по преписката.

Тъй като се касае за подадено заявление по мярка 121 „Модернизиране на земеделски стопанства”, подадено от П. към м. 03.2009г, приложими са разпоредбите на НАРЕДБА № 8 от 3.04.2008 г. за условията и реда за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ по мярка "Модернизиране на земеделските стопанства" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. Съгласно чл. 35 от тази наредба и чл. 20а ал.2 от ЗПЗП, правомощия да се произнесе по искането е изпълнителният директор на ДФ Земеделие РА. Същият е постановил валиден от външна страна акт, изведен през деловодната система на администрацията при органа, подписан от лицето издател.

По отношение на спазване на процедурата по издаване на акта и правилното приложение на материалния закон, съдът приема въз основа на изводите направени погоре от фактическа и правна страна, че нарушения в тази насока не са допуснати, поради което и не са налице основания за отмяна на акта.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал.2 от АПК АССГ в настоящия съдебен състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на К. Д. П. от [населено място] срещу Заповед №03-РД/571 от 20.02.2013г. на Изпълнителния директор на ДФ „Земеделие” - Разплащателна агенция.

ОСЪЖДА К. Д. П. от [населено място] ДА ЗАПЛАТИ НА ДФ „Земеделие” разноски по делото в размер на 150лв юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: .....